

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 46. Alia Juliani Scripta, & Philosophia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

§. XLVI.

Sæculum IV.

A. C. 363.

*Alia Juliani Scripta. Et Philosophia
ejus.*

Præter fragmenta operis contra Religio- *Epist. 24.*
nem Christianam aliquos sermones,
& epistolas Juliani habemus, ex quibus
hominis indoles, & qualis fuerit ejus
Philosophia deprehenditur. Inter maxi-
me prolixas illa est epistola, quam ad
quemdam nomine Serapionem dedit, cum
ei centum caricis Damascenas mitteret.
Mediam epistolam laus ficus conficit, per
omnes locos communes Rhetoricæ dedu-
cta, citata auctoritate Aristophanis, He-
rodoti, Homeri, Hippocratis, Aristotelis,
& Theophrasti. Altera pars laudibus nu-
meri centenarii absolvitur, quæ laudes
ex hujus numeri proprietatibus arithme-
ticis, & Poetarum exemplis confirman-
tur. Pleræque ejus epistolæ aut ab ali-
cujus Auctoris citatione, aut ingeniosa
fabula exordium sumunt. Illæ, quas ad
Sophistas dabat, nimiis laudibus & assen-
tatione sordent, estque tantus amicitia
impetus, ut magis animi levitatem, quam
affectum indicet. Verbo omnia Juliani
opera ostentationem, ridiculam eruditio-
nem, & superstitionem sapiunt. De Mi-
sopogon diximus. Exstant duo sermo-
nes in laudem Constantii, non minus
quam alia panegyrica adulationibus ple-

Sæculum IV. ni; quam sincere scripserit, ea quæ dein-
A. C. 363. de secuta sunt, prodiderunt, imo Julia-
 nus satis ipse a se dicta retractat in longa

Liban. orat. ad Athenienses epistola, quæ Seditionis
 10. p. 282. a se motæ apologia est. Alia adest Pane-
 gyris de Sole. Alia de Matre Deorum,

Liban. orat. vanis Theologiæ ejus Mysteriis repleta;
 10. p. 300. hæc ultima unius noctis opus est. Bidui
 orat. 6. p. 36. spatium impendit, ut sermonem scriberet
 orat. 7. adversus quemdam Cynicum tepidum,

qui vitam commodam inducere tentabat,
 audebatque damnare Diogenem. Alius
 sermo habetur contra alium Cynicum,
 nomine Hermogenem, qui coram Cæsare
 omiſſa debita reverentia de Diis, fabulis-
 que locutus fuerat. Tandem inter ope-
 ra ejus primo loco ponendus sermo de
 Cæsaribus, qui nihil est aliud, quam in
 Imperatores Prædecessores suos, maxime
 Constantinum Satyra.

Quod pertinet ad Philosophiam, hanc
 Julianus ita deperibat, ut etiam illius um-
 bram veneraretur, quod ex ejus sermoni-
 bus in Cynicos patet, quamvis solemniter

Misop. p. 80. Professione esset Platonicus. Pædago-
 82. gum habuerat quemdam Eunucho, no-
 mine Mardonium, natione Scytham, qui,

cum eum ab anno ætatis septimo edu-
 casset, magnam de Platone, & Aristotele
 opinionem indiderat, atque ex tunc mo-
 res ejus ad deliciarum contemptum, fru-

p. 93.
p. 78.
 Juliani Philosophia galitatem, & gravitatem philosophicam
 infor-

informaverat. Magistros deinde habuit Sæculum IV
 Maximum, & Priscum Discipulos Edesii, A. C. 363.
 qui successerat Jamblico; Jamblicus autem Sup. l. XIII.
 is erat inter illos omnium celeberrimus, §. 16.
 qui Plotini, & Porphyrii traditiones col- Eunap. in
 legerant. Plotinus, ut suo loco diximus, Jambli.
 imprimis Platonis Doctrinam se sequi glo- Sup. l. VII.
 riabatur, sed ei etiam Doctrinam Pytha- §. 59.
 goræ, & antiquorum Ægyptiorum Myste-
 ria admiscebat, atque ita hæc Philosophia
 Theologiæ superstitionem, & fabulas in
 auxilium expirantis Idololatriæ vocabat.
 Philosophia ista prolixè explicata inveni-
 ri potest in Tractatu Jamblici, in quo ob-
 jectionibus difficillimis Porphyrii respon-
 det; nam Porphyrius ejusmodi argumen- Aug. X. ci-
 ta sibimetipsi contra Gentilium Religio- vit. c. 2.
 nem, quam ipse profitebatur, in sua epi-
 stola ad Anebonem Ægyptium solvenda
 proposuerat.

Jamblicus in dicto Tractatu supponit, Jambli. de
 quod probare debuisset, quatuor dari Spi- Myst. Sect.
 rituum species, scilicet Deos, Dæmones, I.
 Heroes, & animas. Dæmonum duas spe-
 cies statuit, bonos, & malos; Angelos
 quoque, Archangelos, Mundi Principes,
 & potestates, quæ materiæ præfunt, ad-
 mittit; hæc omnia ipse sub Dæmonum
 genere comprehendere videtur. Cre-
 dit, omnis generis Spiritus hominibus ap-
 parere, atque signa dare, quibus inter- Sect. 2.
 nosci possint. Credit etiam, per oracu-

K 5 la,

Sæculum IV. la, auguria, aliaque media, quæ inter Ido-
 A. C. 363. lolatras probabantur, Divinationem su-

Sett. 3. pernatalem dari, cujus asserti rationes
 de congruo affert satis ingeniosas. At

c. 31. optime se distinguere putat pias Religio-

v. Aug. X. nis operationes, quas Græci *Theourgia*
civit. nominabant, ab operationibus magicis,

quas *Goetia* dicebant, atque humanis

c. 9. fraudibus, & malorum Dæmonum im-

Sett. 5. sturis tribuebant. Jamblicus etiam Sa-

crificia explicat, & contra Porphyrium

probat, ea nullatenus Dæmonum pabu-

Sett. 9. lum fieri. Supponit, cuilibet hominum

suum esse Dæmonem, sed negat, hunc

Genium ab influxu astrorum, cujuslibet

hominis nativitati præsentium, attrahi,

sicut illi volebant, qui positis horoscopiis

illudebant humano generi. Cœterum

astrologiam inter scientias certissimas ha-

bet. Paucis omnia; Jamblici opus de

rebus non existentibus speciosissimas ra-

tiones reddit.

Hanc Doctrinam Julianus, avidissime

exceptam, omni contentione sectabatur;

cum esset levis animi, & arcana sciendi

cupidi, magnificis horum Philosophorum

sermonibus, somniis, & præstigiis facile

captus est, namque cum Diis sibi com-

mercium esse, & prodigia edere posse

comminiscebantur; hæc leguntur in Eu-

Aug. V. ci. nupio illius temporis Scriptore Gentili,

vit. c. 21. & illius Chrysanti, a quo Philosophorum

vitas

vitas litteris consignatas habemus, Disci-^{Sæculum IV.}
pulo. Ambitio res futuras prænoscenti cu-^{A. C. 363.}
piditate Juliani animum accenderat, cum
deinde, supra quam sperare potuisset, ad
Imperium Mundi fuisset evectus, de ora-
culorum veritate, quæ sibi summam sor-
tem promiserant, Deorumque, sibi faventium,
tutamine nullus dubitavit; Hinc tantus
Christianæ Religionis contemptus. Fallacis
Philosophiæ eo usque tenax erat, *Fragm. p.*
ut quæ manifeste supra humanas vires ^{529.}
fiebant, qualia erant Martyrum constan-
tia, & Monachorum rigores, malorum
Dæmonum seductioni tribueret.

§. XLVII.

Juliani cædes.

Carris duæ viæ ducebant in Persarum *Am. XXIII.*
terras, læva una per Adiabenen, qua ^{c. 3.}
Tigrim trajiciendus erat exercitus, alte-
ra ad dextram per Assyriam, qua per Eu-
phratem erat revehendus. Julianus utra-
que commeatus parari jusserat, & post-
quam simulato itinere versus Tigrim ali-
quantum processisset, subito ad dextram
versus ad Euphratem pervenit, quo etiam
ejus classis advecta est, mille navibus
constans, atque omnibus tam ad bellan-
dum, quam alendum militem necessariis
instructissima. Multa in hoc itinere ac-^{ibid. c. 5.}
ciderant, quæ Augures secundum artis
sux instituta malum portendere judica-
bant,